

[Melchior]

fald i nogle års overgang, efter at denne lovgivning er blevet kendt og prøvet, kunne træde i stedet for den regel, der står nu. Det er altså noget, vi gerne ser belyst.

Så har vi ét meget alvorligt forbehold tilbage, og det er spørgsmålet om fordelingen af den betaling, der ifølge forslaget er lagt til at være $\frac{1}{3}$ på arbejdstageren og $\frac{2}{3}$ på arbejdsgiveren. Jeg sagde ved første behandling, at vi betragter denne ordning som en forsikringsordning, og at det er rimeligt, at forsikringstageren, der i givet fald skal nyde godt af en erstatning, en godtgørelse, på et tidspunkt af sit liv, betaler i hvert fald i princippet hoveddelen af præmien. Så siger andre til mig: ja men det er jo et lille beløb. Det er korrekt, heldigvis da, for den enkelte, men det gælder så begge veje. For den enkelte arbejdstager kan det i hvert fald også kun blive et lille beløb, og for en arbejdsgiver kan det blive et lille beløb gange så og så mange personer og kan altså dermed alligevel blive nok så ubehageligt også for prisniveauet.

Jeg kan derfor bebude, at vi vil stille ændringsforslag inden anden behandling om en forandret fordeling af disse tredjedele, således at arbejdsgiveren betaler mindre, og det er ikke ud af nogen overdreven lyst til at beskytte arbejdsgiverne, men der må altså være en grænse for, hvor mange gange man kan lægge småbeløb oven i de forpligtelser, arbejdsgiveren i forvejen har.

Lad mig slutte med at gentage det, jeg pegede på ved aprilbehandlingen, og som fru Grethe Fenger Møller her var inde på, nemlig at der er nogle relationer mellem dette lovforslag og socialministeriets område, og jeg kunne derfor tænke mig, at vi under udvalgsbehandlingen fik dels et samråd med socialministeren, dels måske et fællesmøde med socialudvalget, for jeg er sikker på, at der hverken hos arbejdsministeren eller den nuværende regering er noget ønske om, at nogen af de nævnte persongrupper – det drejer sig altså her om pensionister under og over 60 år, især invalidepensionister – skal føle, at de er blevet forfordelt eller dårligt behandlet. Det er derfor vigtigt, at vi, selv om vi ikke kan yde 100 pct. retfærdighed – hvem kan det? – så dog får disse ting belyst, således at der kan gives de rette svar på relevante spørgsmål.

Bortset fra disse ting, som vi vil drøfte i udvalget, kan jeg altså tilsige ikke blot en velvillig behandling, men også en hurtig behandling, da mit parti mener, det er berettiget at få dette forslag vedtaget og kendt i tide inden årsskiftet.

Ole Henriksen (SF):

Nu foreligger der et fornyet udkast til forslag om efterløn, og vi kan ikke se, der er sket de store forandringer, men der må dog trods alt siges noget om de principielle ting, selv om det kan blive gentagelser fra den sidste behandling af lovforslaget.

Det er vores opfattelse, at det fortsat er for stor en befolkningsgruppe, som undrages disse goder, der ligger i en efterlønsskema af denne karakter. Det er klart, at vi på baggrund af det beslutningsforslag, vi selv fremsatte i sidste samling, er indstillet på at gøre en sådan ordning til en almen ordning, som er indpasset i det sociale system, og hvor alle borgere kan indplaceres, når de når 60 års alderen. Det er altså selve finansieringsformen, vi ikke er tilhængere af, idet vi ikke mener, det skal være sådan en selv bærende konstruktion, der finansieres af lønmodtagere og arbejdsgivere, men at den skal indplaceres i det sociale system, og at tilbuddet skal kunne gives til samtlige lønmodtagere via de offentlige udgifter, fremfor kun til dem, der er tilknyttet en A-kasse.

Vi er også modstandere af finansieringsformen, fordi den går ud på, at lønmodtagerne skal betale en tredjedel af udgifterne hertil og arbejdsgiverne kun to tredjedele. Vi mener bestemt, der bør være tale om et almindeligt arbejdsgiverbidrag. Herhjemme er vi jo ikke særlig forvænt med, at arbejdsgiverne er med til at finansiere de sociale ordninger for de lønmodtagere, som har været i deres brød, som man vist kalder det, igen en lang årrække.

Endelig skal jeg sige, at vi fortsat nærer betænkelighed ved den foreslåede aftrapningsordning af ydelserne, nemlig at man, allerede fra man er 57½ år, kan begynde at få efterløn, det vil sige at man, hvis man bliver arbejdsløs, når man er 57½ år, begynder i 60 års alderen med den 80 pct.s grænse, som skal løbe videre. Det vil være en lang række personer, som i denne tid med de mange langtidsledige vil være i den situation, at de